

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

22 ноември 2007 година*

По дело C-525/04 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейските общности, подадена на 27 декември 2004 г.,

Кралство Испания, за което се явява г-н J. M. Rodríguez Cárcano, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н V. Kreuzschitz и г-н J. Buendía Sierra, в качеството на представители, подпомагани от адв. M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

Lenzing AG, установено в Lenzing (Австрия), за което се явява адв. U. Soltész, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano (докладчик), г-н R. Schintgen, г-н A. Borg Barthet и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 декември 2006 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 февруари 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Кралство Испания иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 21 октомври 2004 г. по дело Lenzing/Комисия (Т-36/99, Recueil, стр. II-3597, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият отменя частично Решение 1999/395/ЕО на

Комисията от 28 октомври 1998 година относно държавната помощ, отпусната от Испания на Sniace SA, със седалище в Torrelavega, Кантабрия (ОВ L 149, 1999 г., стр. 40, наричано по-нататък „Решението от 28 октомври 1998 г.“), съответно изменено с Решение 2001/43/ЕО на Комисията от 20 септември 2000 г. (ОВ L 11, 2001 г., стр. 46, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелствата в основата на спора

- 2 В точки 8—29 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд излага обстоятелствата в основата на спора по следния начин:

„8 Lenzing AG (наричано по-нататък „Lenzing“) е австрийско дружество, което произвежда и предлага на пазара целулозни фибри (вискоза, модал и лиоцел).

9 Sniace SA (наричано по-нататък „Sniace“) е испанско дружество, което произвежда целулоза, хартия, вискозни фибри, синтетични фибри и натриев сулфат [...]

10 През март 1993 г. испанските съдилища обявяват неплатежоспособността на Sniace, което от няколко години има икономически и финансови затруднения. През октомври 1996 г. частните кредитори на Sniace сключват споразумение, според което 40 % от техните вземания се преобразуват в акции на дружеството, като това споразумение довежда до отмяна на обявяването на неплатежоспособност. Упражнявайки своето право да се въздържат от участие, публичните кредитори решават да не участват в това споразумение.

- 11 На 5 ноември 1993 г. и на 31 октомври 1995 г. Sniase сключва с Fogasa [Испански гаранционен фонд за възнаграждения] споразумения за възстановяването на последния на неизплатената част от възнагражденията и обезщетенията, предоставени от него на работниците на Sniase. Първото споразумение предвижда възстановяване на сума в размер на 897 652 789 ESP (испански песети) заедно с лихва в размер на 465 055 911 ESP, изчислена при законен лихвен процент от 10 %, платими на шестмесечни вноски в период от осем години (наричано по-нататък „споразумението от 5 ноември 1993 г.“). Второто споразумение предвижда възстановяване на сума в размер на 229 424 860 ESP заедно с лихва в размер на 110 035 018 ESP, изчислена при законен лихвен процент от 9 %, платими на шестмесечни вноски в период от осем години (наричано по-нататък „споразумението от 31 октомври 1995 г.“). С цел да бъдат обезпечени вземанията на Fogasa, на 10 август 1995 г. Sniase учредява в негова полза ипотека върху два свои недвижими имота. През юни 1998 г. размерът на възстановената от Sniase сума в рамките на тези две споразумения възлиза на 186 963 594 ESP.

- 12 На 8 март 1996 г. Tesorería General de la Seguridad Social [Обща социалноосигурителна каса] (наричана по-нататък „TGSS“) сключва споразумение с Sniase за разсрочване на задълженията на последното във връзка със социалноосигурителни вноски с общ размер от 2 903 381 848 ESP за период от февруари 1991 г. до февруари 1995 г. (наричано по-нататък „споразумението от 8 март 1996 г.“). Това споразумение предвижда възстановяване на този размер заедно с лихва, изчислена при законен лихвен процент от 9 %, платими на 96 месечни вноски за период, приключващ през март 2004 г. То е изменено със споразумение от 7 май 1996 г., което предвижда отсрочване на плащането с една година, възстановяване на сумата чрез 84 месечни вноски и прилагане на законен лихвен процент от 9 % (наричано по-нататък „споразумението от 7 май 1996 г.“). Доколкото тези споразумения не са изпълнени от Sniase, те са заменени с ново споразумение, сключено на 30 септември 1997 г. между това дружество и TGSS (наричано по-нататък „споразумението от 30 септември 1997 г.“). Подлежащата на възстановяване сума е в размер на 3 510 387 323 ESP, съответстващ на неизплатените социалноосигурителни вноски за периода от февруари 1991 г. до февруари 1997 г., увеличен с лихви за забава в размер на 615 056 349 ESP, и трябва да се изплати за срок от 10 години. През първите две години се дължат само лихвите, изчислени при годишен лихвен процент от 7,5 %, докато през следващите години възстановяванията трябва да обхванат главницата и лихвите. През април 1998 г. Sniase възстановява 216 118 863 ESP според споразумението от 30 септември 1997 г.

13 На 4 юли 1996 г. [Lenzing] подава жалба до Комисията по повод на поредица от държавни помощи, които са предоставяни на Sniase в продължение на няколко години, с начало края на 80-те години. С писма от 26 ноември и от 9 декември 1996 г. то изпраща допълнителна информация на Комисията. Испанските власти представят становището си с писмо от 17 февруари 1997 г.

[...]

16 С писмо от 7 ноември 1997 г. Комисията съобщава на испанското правителство решението си да открие процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО) във връзка с някои от твърдените и оспорвани от [Lenzing] помощи, включително споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г. и „несъбирането на социалноосигурителните вноски от 1991 г.“, и му отправя покана да представи своето становище. Другите държави-членки и заинтересовани страни са уведомени за откриването на тази процедура и са поканени да представят евентуалните си становища чрез публикуването на това писмо в *Официален вестник на Европейските общности* от 14 февруари 1998 г. (ОВ С 49, стр. 2). С писмо от 19 декември 1997 г. испанското правителство съобщава своето становище. Трети заинтересовани страни, включително [Lenzing], представят становищата си с писмо от 27 март 1998 г., като испанското правителство взема отношение с писмо от 24 юни 1998 г. С писмо от 16 април 1998 г. последното отговаря на въпросите, поставени от Комисията с писмо от 23 февруари 1997 г.

17 На 28 октомври 1998 г. Комисията приема решението [от 28 октомври 1998 г.].

18 Диспозитивът на това решение има следното съдържание:

„Член 1

Следната държавна помощ, предоставена от Испания в полза на [Sniace], е несъвместима с общия пазар:

- а) споразумението от 8 март 1996 г. (изменено със споразумението от 7 май 1996 г.) между Sniace и [TGSS] за разсрочване на задължение в общ размер на главницата от 2 903 381 848 ESP, съответно изменено със споразумението от 30 септември 1997 г. за разсрочването на задължение в общ размер на главницата от 3 510 387 323 ESP, и

- б) споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г. между Sniace и [Fogasa] за две суми в размер съответно на 1 362 708 700 ESP и 339 459 878 ESP (включително лихвите), доколкото лихвеният процент е под пазарния процент.

Що се отнася до другите пунктове, предмет на процедурата, открита по силата на член [88, параграф 2 ЕО], а именно обезпечение на заем в размер на един милиард [ESP], отпуснат по силата на Закон 7/93, споразуменията за финансиране на планираното изграждане на съоръжение за пречистване на отпадни води и частичната отмяна на задълженията от Общинския съвет на Torrelavega не представляват помощ и процедурата може да бъде закрыта [...]. По отношение на несъбраните вноски за опазване на околната среда през периода 1987—1995 г. Комисията своевременно ще вземе отделно решение.

Член 2

1. Кралство Испания приема всички необходими мерки, за да получи обратно от бенефициера посочената в член първи помощ, която му е предоставена незаконно [...]

[...]“

19 На 24 декември 1998 г. Кралство Испания подава в секретариата на Съда жалба за отмяна на решението от 28 октомври 1998 г. (дело С-479/98). За първи път производството по това дело е спряно с решение на председателя на Съда от 23 февруари 1999 г., до обявяването на Решение на Съда по дело С-342/96, Испания/Комисия, което повдига сходни въпроси.

[...]

21 На 29 април 1999 г. Съдът приема Решение по дело С-342/96 (Recueil, стр. I-2459, наричано по-нататък „Решение Tubacex“). Преди всичко той установява, че Fogasa не е предоставял заеми на предприятия, които са обявени в несъстоятелност или имат финансови затруднения, а с парите, които изплащал и след това възстановявал на предприятията, е удовлетворявал всички законни претенции, предявени от работниците. Той добавя, че Fogasa е можел да сключи споразумения за възстановяване, които да му позволят да разсрочи или да раздели на части дължимите суми, и че TGSS можела също да се съгласи на разсрочване или разделяне на части на плащането на задълженията по социалноосигурителните вноски. По-нататък Съдът изтъква, че държавата не е действала като публичен инвеститор, чиято намеса трябва да бъде сравнена с поведението на частен инвеститор,

който влага своя капитал с цел реализиране на относително краткосрочна печалба, а като „публичен кредитор, който подобно на частен кредитор иска да събере дължимите му суми и с такава цел сключва споразумения с длъжника, по силата на които натрупаните задължения са разсрочени или разделени на части с оглед улесняване на тяхното изпълнение“ (точка 46). Той уточнява, че въпросните споразумения били сключени, поради факта че за Tubasex вече съществувало предварително законово задължение да възстанови предварително изплатените от Fogasa възнаграждения и да погаси задълженията по социалноосигурителните вноски, и че следователно те не били породили нови задължения за Tubasex по отношение на публичните органи (точка 47). Накрая Съдът заявява, че „лихви[те], които обичайно се прилагат към този вид вземания, са предназначени за възстановяване на загубата, претърпяна от кредитора поради забавеното изпълнение от страна на длъжника на задължението му да заплати дълга си, а именно мораторните лихви“, и че „[в] хипотезата, при която мораторните лихвени проценти, прилагани за вземания на публичен кредитор, се различават от прилаганите за такива на частен кредитор, следва да се наложи последният процент, ако той е бил по-висок от първия“ (точка 48). С оглед на тези съображения Съдът отменя Решение 97/21, „доколкото то обявява за несъвместими с член [87 ЕО] мерките, приети от Кралство Испания в полза на [Tubasex], тъй като лихвеният процент в размер на 9 %, приложим за сумите, дължими от последния на [Fogasa] и на TGSS, е по-нисък от преобладаващите пазарни проценти“.

[...]

23 В резултат на решението Tubasex Комисията преразглежда решението от 28 октомври 1998 г. С писмо от 16 февруари 2000 г. тя съобщава на испанското правителство решението си да открие предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура по отношение на „елементите от помощта [...], считани за несъвместими с общия пазар и изложени в член 1 от решението [от 28 октомври 1998 г.]“ и му отправя покана да представи своето становище. [...]

24 На 20 септември 2000 г. Комисията приема [спорното] решение.

[...]

26 [В това решение] Комисията заключава [...], че „споразуменията за възстановяване, сключени между Fogasa и Sniace, и споразумението за разсрочване между Социалноосигурителната каса и Sniace не [представлявали] държавни помощи“ (съображение 31), поради което „следва да се измени решението [от 28 октомври 1998 г.]“ (съображение 32).

27 Диспозитивът на [спорното] решение предвижда:

„Член 1

Решението [от 28 октомври 1998 г.] се изменя както следва:

1) Член 1, параграф 1 се заменя със следния параграф:

„Следните мерки, приложени от Испания в полза на [Sniace], не представляват държавни помощи:

а) споразумението от 8 март 1996 г. (изменено със споразумението от 7 май 1996 г.), сключено между Sniace и [TGSS] за разсрочването на задължение в общ размер на главницата от 2 903 381 848 [ESP] (равняващи се на 17 449 676,34 EUR), съответно изменено отново със споразумението

от 30 септември 1997 г. относно разсрочването на задълженията в общ размер на главницата от 3 510 387 323 [ESP] (равняващи се на 21 097 852,72 EUR) и

- б) споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г., сключени между Sniase и [Fogasa] относно двете суми съответно в размер на 1 362 708 700 [ESP] (равняващи се на 8 190 044,23 EUR) и на 339 459 878 [ESP] (равняващи се на 2 040 194,96 EUR).“

2) Член 2 се отменя.

[...]“

[...]

29 С Определение от 4 декември 2000 г. председателят на Съда разпорежда заличаването на дело C-479/98 от регистъра на Съда.“

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 3 На 11 февруари 1999 г. Lenzing подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба за частична отмяна на решението от 28 октомври 1998 г. След като Комисията приема спорното решение, Lenzing представя становище с писмо, вписано в секретариата на Първоинстанционния съд на 12 февруари 2001 г., в

което то по-конкретно преформулира своите искания, като иска от Първоинстанционния съд да отмени член 1 от спорното решение, доколкото той разпоглежда, че несъбирането на вземанията, лихвите за забава и лихвите, дължими на TGSS, споразуменията от 8 март 1996 г., от 7 май 1996 г. и от 30 септември 1997 г., несъбирането на вземанията и на мораторните лихви, дължими на Fogasa, както и споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г., не представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

- 4 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд преди всичко отхвърля възражението за недопустимост, предявено от Кралство Испания и Комисията, като заключава по-специално, че Lenzing трябва да се счита за лично засегнато от спорното решение.
- 5 Във връзка с това Първоинстанционният съд напомня в точка 73 от обжалваното съдебно решение постоянната съдебна практика на Съда, според която субектите, които не са адресати на дадено решение, биха могли да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението.
- 6 По-нататък в точка 74 от посоченото решение той подчертава, че по-специално в областта на държавните помощи като лично засегнати от решение на Комисията за приключване на официалната процедура по разследване, открита на основание член 88, параграф 2 ЕО във връзка с индивидуална помощ (наричана по-нататък „официална процедура по разследване“), освен предприятието бенефициер, са били признати също и конкурентните му предприятия, взели активно участие в тази процедура, доколкото положението им на пазара е съществено засегнато от мярката, свързана с помощта, която е предмет на оспореното решение (Решение от 28 януари 1986 г. по дело Sofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точка 25).

7 На първо място, по отношение на участието на Lenzing в официалната процедура по разследване, в точки 77—79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че жалбата, довела до откриването на тази процедура, била подадена по инициатива на Lenzing, както и че то участвало активно в нея, представяйки подробно становище.

8 На второ място, по отношение на вредата, нанесена на конкурентното положение на Lenzing, в точка 80 от посоченото решение Първоинстанционният съд напомня, че на етапа на разглеждане на допустимостта е достатъчно жалбоподателят да изложи по надлежен начин причините, поради които решението на Комисията може да накърни неговите законни интереси, засягайки съществено положението му на въпросния пазар.

9 По-нататък в точки 81—91 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда доводите, които Lenzing излага, за да докаже вредата, нанесена на неговото положение на пазара. Тези точки имат следното съдържание:

„81 В случая следва да се заключи, че в своята жалба [Lenzing] набляга на факта, че твърдените помощи са нанесли вреда на неговото конкурентно положение на пазара на вискозни фибри, доколкото те са позволили на Spniace да поддържа изкуствено своята дейност, докато този пазар се характеризирал с твърде ограничен брой производители, с интензивна конкуренция и със сериозен свръхкапацитет.

82 За да докаже съществуването на такъв свръхкапацитет, [Lenzing] изрично се позовава на някои страници от становището, което представя на 27 март 1998 г. след откриването на [официалната] процедура [по разследване] и което е приложено към жалбата му. Тези страници съдържат данни относно потреблението, производството и производствения капацитет при вискозните фибри в Общността за годините 1992—1997, които са огласени от Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS).

- 83 Освен това в съдебното заседание [Lenzing] се позовава на определена информация, съдържаща се в жалбата му от 4 юли 1996 г., също приложена към неговото искане. В тази жалба то предоставя данни за пазара на вискозни фибри, посочва производителите на вискоза, които към момента са присъствали на пазара, като дава оценка на съответните им производствени възможности и уточнява количествата вискозни фибри, продадени от Sniase през годините 1991—1995, като по-конкретно прави разлика между количествата, продадени в Испания и тези, изнесени в Италия.
- 84 Комисията не представя доказателства от такова естество, че да подлагат под съмнение точността на предоставената от [Lenzing] информация. Напротив, тя признава както във възражението си за недопустимост, така и в решението от 28 октомври 1998 г., че на пазара на вискозни фибри е налице свръхкапацитет. Така в съображение 74 от това решение тя изрично заявява, че „Sniase осъществява дейност в сектор, който е в спад, което принуждава някои от неговите конкуренти да намалят своя капацитет“, че „производство[то] на тези фибри в Европейското икономическо пространство е намаляло от 760 000 t през 1992 г. на 684 000 t през 1997 г. (тоест е намаляло с 10 %) и потреблението през същия период е спаднало с 11 %“, и че „средният процент на използване на капацитетите през този период бил около 84 %, което е нисък процент за сектор, в който е налице голямо съсредоточаване на капитал“.
- 85 Нещо повече, следва да се подчертае, че Комисията признава както в решението от 28 октомври 1998 г. (съображение 80), така и в [спорното] решение (съображение 29), че значителните финансови затруднения, пред които било изправено Sniase, застрашавали сериозно неговите шансове да просъществува и че ако TGSS е извършила принудително събиране на своите вземания, това е щяло да доведе до прекратяване на дейността на дружеството. Следователно, предвид твърде ограничения брой производители на пазара и съществуващия на този пазар свръхкапацитет на производство, прекратяването на дейността на Sniase можело да има осезаеми последици за конкурентното положение на останалите производители, водейки до намаляване на техния излишен капацитет и до подобряване на търговското им положение. Въпреки че Sniase наистина не попадало сред най-важните производители на вискозни фибри в Общността, положението му на пазара съвсем не било незначително. Следователно трябва да се обърне специално

внимание, че в съображение 9 от решението от 28 октомври 1998 г. Комисията заявява, че производственият капацитет на вискозни фибри на Sniace „[се доближава до] 32 000 t (приблизително 9 % от общия капацитет на Общността)“.

- 86 Следва да се заключи, че става въпрос за фактори, въз основа на които може да се установи, че положението на [Lenzing] на пазара е съществено засегнато от [спорното] решение.
- 87 Освен това [Lenzing] подчертава факта, че твърдените помощи позволили на Sniace да продава своите продукти в Общността на цени приблизително с 20 % по-ниски от средните цени на неговите конкуренти. В подкрепа на това твърдение [Lenzing] се позовава на заявленията на дружества Courtauld plc и Säteri, посочени в съображения 15 и 17 от решението от 28 октомври 1998 г. В писмената си реплика то подкрепя по-нататък своето твърдение с изрично позоваване на приложеното към неговото искане писмо от 18 юни 1997 г., в което то предоставя на Комисията допълнителна информация относно европейския пазар на вискозни фибри. Това писмо съдържа таблици, които указват по-конкретно количествата вискозни фибри и модал, доставени от Sniace и [Lenzing] в Испания, както и от Sniace и австрийските производители във Франция и Италия, за годините 1989—1996. Посоченото писмо съдържа също данни за цените при вноса, прилагани от Sniace и други производители във Франция и Италия от 1989 г. до 1996 г. Освен това [Lenzing] прилага към писмената си реплика таблици, в които се съдържат същите данни за годините от 1997 до средата на 2001. От тези различни данни следва, че в повечето случаи и с изключение на производителите от страните от Източна Европа, цените на Sniace били по-ниски от тези на другите европейски производители.
- 88 Комисията не оспорва, че Sniace продава своите продукти на по-ниски цени от тези на неговите европейски конкуренти. Тя само заявява, че общият спад на цените с повече от 30 %, който се наблюдавал на пазара между 1990 г. и 1996 г., не бил последица от предоставянето на твърдените помощи

на Spiase, а от външни фактори, включително от вноса от Азия. По-нататък следва да се отбележи, че в статия от специализираното списание „European Chemical News“, приложена от Комисията към нейното възражение за недопустимост, се подчертава, че „наблюдатели[те] на пазара потвърждават, че Spiase продължава да оказва отрицателно влияние върху цените, което надвишава малкия капацитет от гледна точка на неговото положение на пазара“.

- 89 Така не можело да се изключи, че твърдените помощи, някои от които са квалифицирани от самата Комисия като „значително предимство“ (съображение 80 от решението от 28 октомври 1998 г.), са позволили на Spiase да продава своите продукти на цени, по-ниски от тези на неговите конкуренти, включително [Lenzing].
- 90 Накрая, доводът на Комисията, основан на факта, че през въпросните години [Lenzing] имало добри резултати и увеличило своето производство, е напълно ирелевантен. Всъщност не е задължително същественото засягане на положението на пазара на заинтересованата страна да се изразява в спад на нейната рентабилност, в намаляване на нейния пазарен дял или в отчитане на производствени загуби. Въпросът, който възниква в тази връзка, е дали заинтересованата страна би се намирала в по-благоприятно положение при липса на решението, отмяната на което тя иска. Така, както [Lenzing] напълно основателно подчертава, това може действително да обхване хипотезата на пропуснатата печалба, резултат от факта, че публичните органи предоставят предимство на един от неговите конкуренти.
- 91 От горните съображения следва, че [Lenzing] посочва по релевантен начин причините, поради които [спорното] решение е можело да накърни законните му интереси, като засегне съществено неговото положение на пазара. Следователно трябва да се заключи, че то е лично засегнато от [спорното] решение.“

- 10 По отношение на съществуването на делото Първоинстанционният съд приема изтъкнатото от Lenzing правно основание, което е изведено от нарушаване от Комисията на член 87, параграф 1 ЕО, състоящо се в това, че тя е приложила неточно критерия за частния кредитор.
- 11 Всъщност според Първоинстанционния съд Комисията допуска явна грешка в преценката, като счита, че поведението на TGSS и на Fogasa отговаря на критерия за частния кредитор. Изложените мотиви на Първоинстанционния съд във връзка с това се съдържат в точки 154—160 от обжалваното съдебно решение:
- „154 От [спорното] решение, както и от писменото изложение на Комисията, следва, че по три причини тя счита, че в случая TGSS и Fogasa са действали като частен кредитор.
- 155 На първо място Комисията сравнява поведението на тези два органа и това на частните кредитори на Sniase. Тя основава довода си главно на това, че упражнявайки своето право да се въздържат от участие, TGSS и Fogasa не стават страни по споразумението от октомври 1996 г. и че следователно за разлика от частните кредитори те не се отказват от 40 % от вземанията си. [...]
- 156 Това първо сравнение е явно погрешно. Всъщност TGSS и Fogasa се намират в по-различно положение от това на частните кредитори на Sniase. В тази връзка следва да се напомни, че тези органи притежават право да се въздържат от участие в споразумението, че техните вземания са привилегирани вземания и че те разполагат с определени обезпечения, а именно право на залог в случая на TGSS и ипотeka в случая на Fogasa. [...]

- 157 На второ място Комисията изтъква факта, че Banesto не е пристъпило към принудително изпълнение на вземанията си, въпреки че те са били обезпечени с ипотека [...]
- 158 Налага се изводът, че това второ сравнение явно не е по-убедително от първото. Всъщност от материалите по делото по никакъв начин не може да се предположи, че Banesto се намира в положение, сравнимо с това на TGSS и на Fogasa. В това отношение следва да се отбележи, че делото не съдържа даже и кратка информация относно обстоятелствата, които предопределят решението на тази банка да не пристъпва към принудително събиране на своите вземания. [...]
- 159 На трето място Комисията твърди, че като сключват съответните споразумения за разсрочване и възстановяване, TGSS и Fogasa „се опитват да увеличат шансовете за възстановяване на всички суми, които са [им] дължими, без да претърпяват финансови загуби“ (съображение 30 от [спорното] решение). В съображение 29 от [спорното] решение, което препраща към решението ѝ от 28 октомври 1998 г., тя уточнява по отношение на TGSS, че „като не е пристъпил към принудително събиране, за да не предизвика обявяване на дружеството в несъстоятелност, [този орган] е действал с цел да увеличи всички шансове да получи изпълнение на задължението“.
- 160 Налага се изводът, че тези изявления не са доказани. От една страна, те са в пряко противоречие с повторното твърдение на Комисията, според което TGSS и Fogasa разполагали с достатъчно привилегии и обезпечения, така че не било необходимо да се пристъпва към принудително изпълнение на техните вземания. От друга страна, Комисията не е разполагала с достатъчно информация, за да бъде в състояние да прецени напълно компетентно изгледите за бъдещата продуктивност и жизнеспособността на Sniase. Следователно е необходимо да се отбележи, че след като е поканено от Първоинстанционния съд във връзка с процесуално-организационните действия [...] да съобщи данни за развитието на

резултатите (оборот и печалби или загуби) и обема на задължнялост на Sniace от 1991 г. до 2000 г., Кралство Испания признава, че не разполага с тези данни. При тези обстоятелства не може да се даде вяра на твърдението на Комисията, според което „испанското правителство е [...] гарантирало по надежден начин на ответника, че социалноосигурителният орган е действал [...] с цел защита на всички права, които той имал спрямо Sniace“. Нещо повече, Комисията не е разполагала с никакъв надежден и реалистичен план за реструктуриране за Sniace. [...]"

- 12 Следователно в точка 162 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд обявява за основателно първото правно основание на жалбата и затова отменя член 1, параграф 1 от спорното решение, без да счита за необходимо да разглежда второто правно основание, повдигнато от Lenzing.

Искания на страните

- 13 В своята жалба Кралство Испания моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,

- да уважи исканията, направени в първоинстанционното производство, след което да отхвърли жалбата като недопустима или при условията на евентуалност да я отхвърли като неоснователна и

- да осъди Lenzing да заплати съдебните разноски по жалбата.

14 Комисията моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да уважи исканията, направени в първоинстанционното производство, и
- да осъди Lenzing да заплати съдебните разноски по жалбата.

15 Lenzing моли Съда:

- да отхвърли жалбата,
- да уважи исканията, направени от Lenzing в първоинстанционното производство, и
- да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски по жалбата и Комисията да заплати съдебните разноски по първоинстанционното производство.

По жалбата

16 В подкрепа на своята жалба Кралство Испания изтъква две правни основания. Първото правно основание се отнася до допустимостта на жалбата, предявена от Lenzing в първоинстанционното производство, докато второто се извежда от направеното от Първоинстанционния съд погрешно тълкуване на критерия за частния кредитор.

По първото правно основание

Доводи на страните

- 17 С първото си правно основание Кралство Испания, подпомагано от Комисията, подчертава, че Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, като счел, че Lenzing било лично засегнато от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 18 Преди всичко испанското правителство поддържа, като се позовава по-конкретно на Решение по дело Sofaz и др./Комисия, посочено по-горе, че противно на изискванията, поставени от общностната съдебна практика, Първоинстанционният съд достигнал до това заключение, като се основал изключително на ролята, която Lenzing изиграло по време на официалната процедура по разследване, без да провери или най-малкото като проверил по неправилен начин дали положението на това предприятие на пазара било съществено засегнато от спорното решение.
- 19 Във връзка с това испанските власти заявяват, че взетите от Fogasa и от TGSS мерки по отношение на Sniace, малък оператор, който притежавал около 10 % от пазарните дялове, не можело да причинят каквато и да е загуба за Lenzing, предприятие, което спадало към група, фигурираща сред основните производители на вискозни фибри в Общността. Така през въпросния период са нараснали както пазарните дялове на Lenzing, така и печалбите му.
- 20 Първоинстанционният съд обаче пренебрегнал тези елементи или ги счел за ирелевантни и напротив, отчел обстоятелства, които не били характерни за положението на Lenzing на пазара, а изключително за това на Sniace, като оцеляването на това предприятие благодарение на въпросните мерки за подпомагане

или поддържаното от него равнище на цените. Така Първоинстанционният съд изпразнил от всякакво съдържание изискването на съдебната практика относно реалната и ефективна вреда, нанесена на конкурентното положение на предприятието жалбоподател.

21 Освен това испанското правителство упреква Първоинстанционния съд, че основал мотивите си предимно на твърдението на Lenzing, че е пропуснало да извлече печалба поради поддържането на Sniace на пазара. Следователно, дори да се предположело, че Lenzing действително е пропуснало да извлече печалба, то само от това обстоятелство не можело да се заключи, че е било изпълнено условието за наличие на значима вреда, нанесена на положението на заинтересованата страна на пазара. По-нататък, изискването за такава вреда изключвало възможността да се презюмира пропуснатата печалба, както направил Първоинстанционният съд.

22 При всички положения според испанските власти Lenzing не пропуснало да извлече печалба, което било видно от факта, че цялостното положение на това предприятие на пазара се подобрило през съответния период. Накрая те отбелязват, че въпросните мерки са намерили израз не във внасяне на средства в Sniace, а в споразуменията за погасяване на задължения с плащане на лихви, което породило нова финансова тежест за това предприятие. Ето защо не можело да се твърди, че при липсата на такива мерки конкурентите на Sniace непременно щели да се намират в по-добро положение.

23 Комисията добавя, че от общностната съдебна практика следва, че задължение на конкурента жалбоподател е надлежно да докаже отрицателните последици, които конкретно и лично е понесъл от факта на предоставяне на помощ, както и степента на значимост на вредата, нанесена на неговото положение на пазара. Първоинстанционният съд обаче не изпълнил тези изисквания относно тежестта за доказване на такава вреда, тъй като се основал само на общите данни от пазара и на последиците, понесени от другите конкуренти, за да прецени, че Lenzing било лично засегнато от спорното решение. Впрочем, въпреки че било поканено неколккратно, по време на първоинстанционното

производство Lenzing не било в състояние да изложи и най-малкия пример за загуба, претърпяна в резултат на въпросните мерки за помощ, докато през съответния период резултатите от дейността му постепенно и значително се подобрили.

24 Напротив, Lenzing счита, че Първоинстанционният съд основателно преценил, че то било лично засегнато от спорното решение. Съгласно изискванията, поставени от общностната съдебна практика, всъщност той установил подробно и убедително значителната вреда, нанесена на неговото положение на пазара, в светлината на фактори като пазарния дял, притежаван от Sniace, поддържането на неговата дейност на пазар, характеризиращ се със свръх-капацитет и малък брой конкуренти, или дори практиката за поддържане на изкуствено ниски цени от това предприятие. Следователно било неточно да се твърди, че в тази връзка Първоинстанционният съд се основавал единствено на съществуването на твърдяна пропусната печалба. При всички положения този фактор бил напълно релевантен в рамките на анализа на вредата, нанесена на конкурентното положение на Lenzing, доколкото последното със сигурност щяло да се намира в по-благоприятно положение, ако конкурент прекрати дейността си на пазар като разглеждания в случая. Всъщност можело останалите предприятия да придобият освободените пазарни дялове и да използват техните свръхкапацитети.

25 Съществуването на конкретна вреда, нанесена на конкурентното положение на Lenzing, било потвърдено от поредица обстоятелства, а именно отношението на пряка конкуренция, което съществувало между двете предприятия на едни и същи географски пазари и по отношение на едни и същи клиенти, придобиването на нови пазарни дялове от Sniace през съответния период, фактът, че въпросната мярка представлява оперативна помощ с изключително ограничителни за конкуренцията последици, както и понесените разходи и положените усилия от Lenzing в рамките на официалната процедура по разследване.

26 По-нататък Lenzing подчертава, че Кралство Испания и Комисията основали своите доводи на прекалено ограничително тълкуване на общностната съдебна практика, и по-конкретно на Решение по дело Sofaz и др./Комисия, посочено

по-горе. Всъщност тази съдебна практика се ограничавала до това да изисква конкурентът жалбоподател да установи, че неговото положение на пазара „може“ да бъде засегнато от държавната помощ, и следователно не изисквала доказването на „реална и ефективна“ вреда, което би наложило прекалена тежест на доказване за конкурентите на бенефициера на такава помощ.

- 27 Накрая, в своя писмен отговор Комисията представила изключително положителна картина на икономическото положение на Lenzing през съответния период, за да ограничи във възможно най-голяма степен последиците от въпросната помощ. Всъщност тази картина била в противоречие с някои данни, съдържащи се в документите, използвани от самата Комисия в рамките на първоинстанционното производство.

Съображения на Съда

- 28 С първото си правно основание Кралство Испания, подпомагано от Комисията, подчертава по същество, че доказателствата, приети от Първоинстанционния съд като доказателства, чрез които може да се установи съществуването на значителна вреда, нанесена на положението на Lenzing на пазара, са недостатъчни, за да се направи заключение относно действителното наличие на такава вреда.
- 29 В самото начало следва да се напомни, че съгласно член 230, четвърта алинея ЕО дадено физическо или юридическо лице може да заведе иск срещу решение, адресирано до друго лице, само ако посоченото решение го засяга пряко и лично.
- 30 Според постоянната съдебна практика на Съда субектите, които не са адресати на дадено решение, биха могли да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или

поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (вж. по-специално Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223, Решение от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 20 и Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33).

31 По отношение по-конкретно на областта на държавните помощи субектите, различни от адресатите на едно решение, които оспорват обосноваването на дадено решение за преценка на помощта, се считат за лично засегнати от посоченото решение, в случай че положението им на пазара е съществено засегнато от помощта, която е предмет на разглежданото решение (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Sofaz и др./Комисия, точки 22—25 и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точки 37 и 70).

32 Относно определянето на такава вреда Съдът е имал възможност да уточни, че само обстоятелството, че даден акт като спорното решение може да окаже определено влияние върху отношенията на конкуренция, които съществуват на съответния пазар, и че съответното предприятие се е намирало в някакво отношение на конкуренция с адресата на този акт, при всички положения не е достатъчно, за да може посоченото предприятие да се счита за лично засегнато от посочения акт (вж. в този смисъл Решение от 10 декември 1969 г. по дело Eridania и др./Комисия, 10/68 и 18/68, Recueil, стр. 459, точка 7, както и Определение от 21 февруари 2006 г. по дело Deutsche Post et DHL Express/Комисия, C-367/04 P, точка 40).

33 Ето защо едно предприятие не може да се позовава само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието бенефициер, а трябва освен това да установи, че се намира във фактическо положение, което го индивидуализира по начин, аналогичен с този на адресата (Решение от 23 май 2000 г. по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия, C-106/98 P, Recueil, стр. I-3659, точка 41, както и Определение по дело Deutsche Post et DHL Express/Комисия, посочено по-горе, точка 41).

34 Все пак противно на това, което твърдят Кралство Испания и Комисията, от съдебната практика на Съда не следва, че подобен особен статут, който характеризира даден субект, различен от адресатите на едно решение, по смисъла на Решението Plaumann/Комисия, посочено по-горе, спрямо всеки друг икономически оператор, трябва непременно да бъде изведен от фактори като съществен спад на оборота, финансови загуби в непренебрежим размер или значително намаляване на пазарните дялове вследствие на предоставянето на въпросната помощ.

35 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точки 43—45 от заключението си, предоставянето на държавна помощ може да нанесе вреда на конкурентното положение на даден оператор и по друг начин, по-специално като доведе до пропуснатата печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава помощ. Също така въздействието на такава вреда може да се променя според много фактори, по-специално като структурата на разглеждания пазар или характера на въпросната помощ. Доказването на съществена вреда, нанесена на положението на даден конкурент на пазара, следователно не може да се ограничи до наличието на някои фактори, които са показателни за спад в неговите търговски и финансови резултати.

36 Всъщност не може да се изключи, че в някои случаи дадено предприятие успява да избегне или поне да ограничи такъв спад, например като реализира икономии или като се развива на по-печеливши пазари. Следователно, ако бъдат възприети, доводите на испанските власти и на Комисията биха довели до тълкуване на член 230, четвърта алинея ЕО, според което при тези обстоятелства, дори да понася съществени последици от предоставянето на държавна помощ на даден конкурент, предприятието може да се окаже в положение, в което не му се признава правото на обжалване по отношение на решение, свързано с преценката на въпросните мерки.

37 В случая от точки 81—90 от обжалваното съдебно решение следва, че Първоинстанционният съд не се ограничава да изтъкне по общ начин съществуването на отношение на конкуренция между Lenzing и Sniace, а основава своето

заключение относно вредата, нанесена на положението на Lenzing на пазара, върху поредица доказателства, представени от последното, въз основа на които могат да се установят основно спецификата на конкурентното положение на пазара на вискозни фибри, които се отличава с много ограничен брой производители и значителен производствен свърхкапацитет, тежестта на нарушенията в резултат от предоставянето на помощ на предприятие, което осъществява дейност на такъв пазар, и ефекта от помощта върху равнището на определяните от Sniase цени.

38 По-специално поради причините, изложени от генералния адвокат в точки 45 и 46 от заключението му, Първоинстанционният съд основателно приема в точка 85 от обжалваното съдебно решение, че продължаването на дейността на даден оператор на пазар, който има характеристиките на пазара на вискоза, които характеристики не са били оспорени от испанското правителство, може да има особено осезаеми последици за положението на неговите конкуренти.

39 Така по-конкретно положението на Lenzing се различава ясно от това, което е в основата на Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 72), по което Съдът установява липса на значителна вреда, нанесена на конкурентното положение на членовете на обединението — ищец по това дело, поради факта че много голям брой оператори, а именно всички земеделски производители от Европейския съюз, може да бъдат считани за конкуренти на бенефициерите на въпросната програма за придобиване на земи.

40 По-нататък следва да се заключи, че Кралство Испания и Комисията не предоставят на Съда никакво доказателство, което да бъде от такъв характер, че да докаже наличие на изопачаване на доказателствата, наведени пред Първоинстанционния съд, или на неточност на констатациите на последния от гледна точка на доказателствата по делото, които могат да поставят под съмнение неговата самостоятелна преценка на фактите относно вредата, нанесена на положението на Lenzing на пазара.

- 41 Накрая, предвид горните обстоятелства Първоинстанционният съд не може да бъде упрекван по-нататък, както твърди Комисията, че не спазил правилата относно разпределянето на тежестта за доказване. В тази връзка следва да се посочи, че в точка 80 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема в съответствие с изискванията, поставени от съдебната практика по дело *Sofaz* и др./Комисия, посочено по-горе (точка 28), че е задължение единствено на *Lenzing* да изложи по надлежен начин причините, поради които решението на Комисията може да накърни законните му интереси, като засегне съществено неговото положение на въпросния пазар. Поради изложенията в точки 34—39 от настоящото решение причини доказателствата, на които се позовава *Lenzing* и които са разгледани от Първоинстанционния съд, са от такъв характер, че да установят подобна вреда.
- 42 Предвид посочените обстоятелства първото правно основание следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По второто правно основание

Доводи на страните

- 43 С второто си правно основание Кралство Испания поддържа, че Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като тълкувал неправилно критерия за частния кредитор.
- 44 Всъщност обжалваното съдебно решение погрешно отчитало от една страна, че предоставянето на възможност за преобразуване на задълженията само по себе си противоречало на критерия за частния кредитор, и от друга страна, че в случай на неспазване на споразумението за разсрочване частният кредитор

винаги и непременно избирав принудителното събиране на неговите вземания. Този подход противоречал на съдебната практика, и по-специално на Решение на Съда Tubasex, посочено по-горе и Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2002 г. по дело HAMSA/Комисия (T-152/99, Recueil, стр. II-3049), които изрично приемали, че мерките за разсрочване на задълженията или дори опрощаванията на задълженията могат да бъдат напълно съвместими с критериите за частния кредитор.

45 В това отношение испанските власти уточняват, че разглеждането на такива мерки трябвало винаги да зависи от конкретните обстоятелства по всеки отделен случай. Първоинстанционният съд обаче въобще не отчел поредица доказателства и фактори, които указвали, че двата публични испански органа са взели подходящо решение относно събирането на своите вземания, което било в съответствие с поведението на частен кредитор. Испанското правителство се позовава по-специално на факта, че образуването на производство по ликвидация на Sniase поради евентуално принудително изпълнение щяло да доведе до нови задължения спрямо Fogasa във връзка с изплащането на заплати и обезщетения на уволнените работници, че дължимите суми били обезпечени в достатъчна степен и водели до плащането на лихви в законен размер, че предприятието вече било погасило част от своите задължения и не било поело други и че останалите кредитори не били пристъпили към изпълнението на вземанията си.

46 Освен това Кралство Испания се позовава на противоречивия характер на изложените от Първоинстанционният съд в точка 146 от обжалваното съдебно решение съображения, които се състои, от една страна, в признаване, че намесата на Fogasa, предвидена от общностното законодателство относно закрилата на работниците при неплатежоспособност на работодателя, само по себе си не съдържа елементи на държавни помощи, и от друга страна, в потвърждаване, че всяка публична намеса, предназначена да финансира разходите от дейността на дадено предприятие, каквото е изплащането на заплатите, може да представлява помощ всеки път, когато води до предоставяне на предимство на дадено предприятие. От тази гледна точка всъщност намесата на Fogasa, чиято цел по-конкретно е да поеме изплащането на заплатите на работниците от предприятия, които са изправени пред икономически затруднения, при всички положения било предимство за съответното предприятие.

- 47 Комисията, която споделя доводите, разгърнати от Кралство Испания, добавя, че критикувайки анализа, извършен в спорното решение, Първоинстанционният съд не се съобразил с широкото право на преценка, признато на Комисията във връзка със сложни икономически въпроси. Това право можело да бъде подложено само на съдебен контрол, строго ограничен до явна грешка в преценката.
- 48 Следователно, като се отчетат, от една страна, обезпеченията, с които разполагали Fogasa и TGSS, и от друга страна, поведението на частните кредитори, отказът на Комисията да счита спорните мерки за държавни помощи в никакъв случай не бил явно погрешен. При все това Първоинстанционният съд превишил границите, поставени за упражнявания от него контрол, и заменил преценката на Комисията със собствената си преценка в нарушение не само на член 87, параграф 1 ЕО, но и на произтичащия от Договора за ЕО принцип на институционално равновесие между изпълнителните и съдебните органи на Общността.
- 49 Комисията също упреква Първоинстанционния съд, че при проверката на прилагането на критерия за частния кредитор не разгледал отделно, от една страна, сключените от Fogasa и TGSS споразумения за отсрочване и за разсрочване на задължения и от друга страна, липсата на принудително събиране на вземания при неспазване на тези споразумения. За кредитора, който се ръководи от правилата на пазарната икономика, обаче съществувала ясна разлика в зависимост от това дали ставало въпрос за сключване на споразумение за разсрочване или за установяване на евентуалните последици от нарушението от страна на длъжника на този вид споразумение.
- 50 Като одобрява изцяло изложените от Първоинстанционния съд съображения, Lenzing от своя страна поддържа, че многобройните доводи, представени от Кралство Испания и от Комисията, били недопустими, доколкото представлявали само възпроизвеждане на доводите, поддържани в първоинстанционното производство, или се ограничавали до оспорване на извършените от Първоинстанционния съд преценки на фактите и доказателствата.

Съображения на Съда

- 51 На първо място следва да се заключи, че разгърнатите от Кралство Испания и от Комисията доводи в рамките на второто правно основание изхождат от принципа, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд счел, че сключването на споразуменията за преобразуване на задължения, както и липсата на принудително събиране вследствие на нарушаването на тези споразумения, не можело в никакъв случай да удовлетворят критерия за частния кредитор.
- 52 Следователно тези доводи произтичат от погрешно тълкуване на съответните текстове от посоченото решение.
- 53 Всъщност от точки 152—161 от обжалваното съдебно решение недвусмислено следва, че противно на изтъкнатото от испанското правителство и от Комисията Първоинстанционният съд не основава преценката си относно въпросните мерки нито на някаква незаконосъобразност на самите споразумения за разсрочване на задълженията и възстановяване на дължимите по тях суми, нито на презумпцията, че при неспазване на тези споразумения всеки частен кредитор непременно би образувал изпълнително производство, с цел да събере своите вземания. Напротив, от по-горните точки следва, че Първоинстанционният съд заключава, че е налице явна грешка в преценката от страна на Комисията в светлината на поредица елементи и обстоятелства, които са характерни за случая.
- 54 При тези обстоятелства по-голямата част от доводите, изложени от испанските власти и от Комисията, всъщност водят до поставяне под въпрос на извършената от Първоинстанционния съд преценка на доказателствата, като последният се упреква, че не е отчел някои елементи, считани от тях за релевантни, или че е взел предвид други, считани от тях за ирелевантни. Впрочем подобна преценка не подлежи на контрол от Съда, освен в случай на изопачаване на фактите и доказателствата, изложени пред Първоинстанционния съд, изопачаване, което в случая нито е доказано, нито дори се твърди от испанското правителство (вж.

по-специално в този смисъл Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42, Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 49, както и Решение от 23 март 2006 г. по дело Mühlens/СХВП, C-206/04 P, Recueil, стр. I-2717, точка 28).

55 От това следва, че настоящото правно основание е недопустимо, доколкото е насочено срещу направената от Първоинстанционния съд преценка на доказателствата.

56 Що се отнася до довода, който се основава на факта, че Първоинстанционният съд превишил контролните правомощия, които са му признати според съдебната практика в области, свързани със сложни икономически преценки, то преди всичко следва да се напомни, че макар Съдът да признава на Комисията право на преценка в икономическата сфера, това не означава, че общественият съд трябва да се въздържа от контрол на направеното от Комисията тълкуване на данни с икономически характер (Решение от 15 февруари 2005 г. по дело Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, Recueil, стр. I-987, точка 39).

57 Всъщност според съдебната практика на Съда общественият съд трябва не само да провери дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но трябва също да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения (вж. в този смисъл Решение от 25 януари 1979 г. по дело Racke, 98/78, Recueil, стр. 69, точка 5, Решение от 22 октомври 1991 г. по дело Nölle, C-16/90, Recueil, стр. I-5163, точка 12, посочено по-горе, Решение по дело Комисия/Tetra Laval, посочено по-горе, точка 39, както и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Industrias Químicas del Vallés/Комисия, C-326/05 P, Сборник, стр. I-6557, точка 76). Все пак в рамките на този контрол той не следва да заменя преценката на Комисията относно икономическото положение със собствената си преценка (Определение от 25 април 2002 г. по дело DSG Dradenauer Stahlgesellschaft/Комисия, C-323/00 P, Recueil, стр. I-3919, точка 43).

- 58 По-нататък следва да се посочи, че когато дадена общностна институция разполага с широко право на преценка, проверката на спазването на определени процесуални гаранции е от основополагащо значение. Така Съдът е имал възможност да уточни, че между тези гаранции попада задължението за компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички значими елементи по случая и да мотивира в достатъчна степен своето решение (вж. Решение от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14, както и Решение от 7 май 1992 г. по дело Pesqueras De Bermeo и Naviera Laida/Комисия, C-258/90 и C-259/90, Recueil, стр. I-2901, точка 26).
- 59 По отношение на настоящото дело е безспорно, че проверката от страна на Комисията дали определени мерки могат да бъдат квалифицирани като държавни помощи, поради факта че публичните органи не са действали като частен кредитор, изисква да се извърши сложна преценка на икономическото положение.
- 60 Следователно във връзка с упражнявания от Първоинстанционния съд съдебен контрол върху посочената проверка от точки 154—160 от обжалваното съдебно решение следва, че без да заменя преценката на Комисията относно икономическото положение със собствената си преценка, Първоинстанционният съд се ограничава да посочи, от една страна, някои явни противоречия, които произтичат от самия текст на спорното решение и са свързани с направеното от Комисията сравнение между положението на публичните кредитори и това на частните кредитори, и от друга страна, липсата на доказателства, които са в подкрепа на заключенията на същата относно положението на един от тези частни кредитори и изгледите за рентабилност и жизнеспособност на Sniase.
- 61 Следователно Първоинстанционният съд спазва границите на съдебния контрол, който общностният съд може да упражнява по отношение на сложни преценки на икономическото положение.
- 62 От тези съображения следва, че второто правно основание е частично недопустимо и частично неоснователно.

63 Тъй като нито едно от посочените от Кралство Испания правни основания в подкрепа на неговата жалба не е уважено, тя следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

64 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Lenzing е направило искане за осъждане на Кралство Испания да понесе съдебните разноски по настоящото производство и правните основания на последното не са били уважени, то следва да бъде осъдено да понесе освен направените от него съдебни разноски и съдебните разноски, направени от Lenzing.

65 Съгласно член 69, параграф 4, алинея първа от Процедурния правилник Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Кралство Испания да понесе освен направените от него съдебни разноски и съдебните разноски, направени от Lenzing AG.**
- 3) **Осъжда Комисията на Европейските общности да понесе направените от нея съдебни разноски.**

Подписи

I - 10004